

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 7821/2024
13.03.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Звонко Радовановић, адвокат из ..., против туженог ЈКП „Београд-пут“, Београд и Града Београда, Градске управе Града Београда, Секретаријата за саобраћај, Дирекције за путеве, кога заступа Градско правобранилаштво, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3844/20 од 18.09.2023. године, у седници већа одржаној 13.03.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж 3844/20 од 18.09.2023. године и предмет **ВРАЋА** истом суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 11445/19 од 12.09.2019. године, ставом прим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезани тужени да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете исплате и то: на име претрпљених физичких болова износ од 120.000,00 динара; на име претрпљеног страха износ од 200.000,00 динара; на име умањења опште животне активности за 10% износ од 250.000,00 динара; све са законском затезном каматом почев од 12.09.2019. године па до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се обавезу тужени да му на име накнаде нематеријалне штете исплате и то: на име претрпљених физичких болова за износ од још 80.000,00 динара са законском затезном каматом од 12.09.2019. године па до исплате. Ставом трећим изреке, обавезани су тужени да солидарно тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплате износ од 176.600,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 3844/20 од 18.09.2023. године, ставом првим изреке, укинута је првостепена пресуда у ставу првом и ставу трећем изреке. Одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезу тужени да тужиоцу солидарно на име накнаде нематеријалне штете и то: на име претрпљених физичких болова износ од 120.000,00 динара; на име претрпљеног страха износ од 200.000,00 динара и на име умањења опште животне активности за 10% износ од 250.000,00 динара; све са законском затезном каматом почев од 12.09.2019. године па до исплате, као неоснован. Обавезан је тужилац да туженом Граду Београду, Градска управа Града Београда, Секретаријат за саобраћај, Дирекција за путеве, на име

трошкова парничног поступка исплати износ од 88.500,00 динара. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом Граду Београду Градска управа Града Београда, Секретаријат за саобраћај, Дирекција за путеве, на име трошкова другостепеног поступка исплати износ од 30.000,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду применом одредбе члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 3. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23) и утврдио да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању утврђеном пред другостепеним судом, пред којим је отворена расправа у смислу одредбе члана 383. став 4. ЗПП, следи да је тужилац тужбени захтев за накнаду нематеријалне штете засновао на тврдњи да је дана 17.07.2014. године у Београду, око 15,30 часова, у Улици Страшка Пинцура бр. ..., претрпео телесне повреде у виду уганућа десног скочног зглоба, са пуцањем капсуле и делтоидног лигамента, тако што је на делу улице код броја ..., у близини музичке школе наишао на необележене земне радове који нису били у току, када је пропао кроз земљу у дубину до висине груди, при чему је у тренутку повређивања изгубио свест. Тужилац је изјавио да је изненада пропао у земљу, да су га таксиста и још пар људи извукли и да га је таксиста превезао прво до Ургентног центра, одакле су га проследили на Ортопедску клинику на Бањици где су га примили као хитан случај. Таксиста ББ је потврдио да је видео да је тужилац упао у рупу на тротоару до висине струка и да је деловало да није потпуно свестан, када га је заједно са неким људима извукао из рупе и одвезао до Ургентног центра, а потом на Бањицу. Апелациони суд је након анализе и оцене доказа применом правила о терету доказивања сагласно одредби члана 231. став 2. ЗПП одбио тужбени захтев, налазећи да су искази тужиоца и саслушаног сведока у погледу битних чињеница противречни са писменим доказима и то налазом Института за ортопедско-хируршке болести „Бањица“, извештајем лекара специјалисте физикалне медицине ДЗ „Стари град“ и мишљењу судског вештака медицинске струке, неуропсихијатра, а контрадикторина наводима тужбе о начину повређивања.

Ревизијом тужиоца се основано указује да је другостепени суд учинио битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 7. и 8. ЗПП, прописану одредбом члана 407. став 1. тачка 3. истог Закона. Ово, јер је при опредељењу да отвори расправу у смислу члана 383. став 4. ЗПП, другостепени суд био дужан да поступи на начин прописан одредбом члана 384. став 1. ЗПП, те да на расправу позове странке, њихове пуномоћнике, као и сведоке који су предложени у току поступка, а што није учинио већ је оцену исказа засновао на супростављању писменим доказима, а пре свега извештајима лекара при узимању анамнезе.

Наиме, у ситуацији када није прихватио чињенично стање утврђено првостепеном пресудом и позивом на одредбу члана 383. став 4. ЗПП одржао расправу и донео побијану пресуду, другостепени суд је био дужан да изведе доказе

непосредним саслушањем сведока и тужиоца, да би формирао и оценом доказа образложио сопствено уверење. Другостепени суд је слободан да одлучи које ће сведоке да саслуша, исказе других сведока да прочита, у зависности од садржине исказа датих пред првостепеним судом и значаја који је, од стране првостепеног суда, дат исказима појединих сведока. У конкретном случају, правилност примене материјалног права се не може испитати, јер другостепени суд није дао свеобухватну оцену о правном значају чињеница истицаних у току поступка. Спорно правно питање места и начина повређивања, првостепени суд је утврдио из исказа тужиоца и саслушаног сведока који је био присутан на лицу места у моменту када је угледао тужиоца који је до груди пропао у рупу на тротоару и који га је након тога одвео до медицинске установе ради указивања помоћи, па у описаној ситуацији утврђеног од стране првостепеног суда, другостепени суд је био дужан да на одржаној расправи саслуша тужиоца у својству парничне странке и сведока на чијим исказима је заснована одлука, имајући у виду начело непосредности прописано одредбом члана 4. ЗПП, на основу кога суд одлучује о тужбеном захтеву по правилу на основу усменог, непосредног и јавног расправљања. Нејасном констатацијом да су искази тужиоца и саслушаног сведока у погледу битних чињеница противречни писменим доказима и то налазом Института за ортопедско-хируршке болести „Бањица“, извештајем лекара специјалисте физикалне медицине ДЗ „Стари град“ и мишљењу судског вештака, се за сада не може прихватити, с обзиром да се исказима лица која су била на лицу места супротстављају констатацији из медицинске документације која је сачињена након повређивања.

У поновном поступку, другостепени суд ће непосредно извести доказе како би имао могућност да их цени по свом уверењу, на начин прописан одредбом члана 8. Закона о парничном поступку.

Са изложених разлога, Врховни суд је одлуку као у изреци донео применом одредбе члана 415. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**